

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МАРТИНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MARTYNOV v. UKRAINE)**

(Заява № 36202/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Мартинів проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 36202/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Іваном Миколайовичем Мартинівим (далі – заявник) 14 жовтня 2003 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані В.Лутковською та паном Ю.Зайцевим.

3. 28 квітня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявника щодо невиконання рішення, винесеного на його користь, згідно з пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1975 році і проживає в м. Дніпродзержинську. Він був працівником ЗАТ «Дніпровський завод мінеральних добрив» (далі – Підприємство), частка державного майна в якому становила 40% статутного фонду. Таким чином, дія Закону «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» від 29 листопада 2001 року розповсюджується на підприємство.

5. 10 квітня 2003 року Баглійський районний суд м. Дніпродзержинська зобов'язав Підприємство виплатити заявнику

3047,03 грн¹ заборгованості з заробітної плати та різні компенсації. Дане рішення не було оскаржене і набуло статусу остаточного.

6. 14 квітня 2003 року відділ державної виконавчої служби Баглійського районного управління юстиції (далі – виконавча служба) відкрив виконавче провадження відповідно до вищезгаданого рішення.

7. 21 жовтня 2003 року виконавча служба повідомила заявника про те, що затримка у виконанні рішення від 10 квітня 2003 року пов'язана з великою кількістю виконавчих проваджень, розпочатих проти Підприємства, арештом його майна та мораторієм на примусову реалізацію державного майна.

8. 7 квітня 2004 року господарський суд Дніпропетровської області розпочав провадження у справі про банкрутство Підприємства та ввів мораторій на виплату його боргів.

9. 30 травня 2005 року заявник отримав належну йому заборгованість, за винятком 200 грн². Ця частина рішення залишається невиконаною наданий момент.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пп. 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

11. Суд зазначає, що після комунікації справи Уряду-відповідачу заявник подав нову скаргу відповідно до пункту 2 статті 4 Конвенції, яка стосується фактів даної справи.

12. На думку Суду, нова скарга не є уточненням початкової скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції, поданої до Суду на приблизно два роки і три місяці раніше і по якій сторони вже надавали свої коментарі. Таким чином, Суд вирішує, що немає необхідності брати до уваги зазначену скаргу (див. «Скубенко проти України», рішення № 41152/98, від 6 квітня 2004 року).

1. 547,87 євро.

2. 33,22 євро.

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

А. Скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції

13. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення від 10 квітня 2003 року в належний термін. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, який зазначає:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

14. Уряд надав зауваження, які заявник заперечив, щодо невичерпання всіх засобів захисту на національному рівні, подібні до тих, які Суд неодноразово заперечував у своїх попередніх рішеннях щодо невиконання судових рішень, які винесені щодо державних підприємств (див. «Ромашов проти України», № 67534/01, пп. 30-32, рішення від 27 липня 2004 року, та «Трихліб проти України», № 58312/00, пп. 39-43, рішення від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що дані зауваження повинні бути відхилені з тих самих причин.

15. Суд робить висновок про те, що скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості виконання рішення від 10 квітня 2003 року порушують серйозні питання фактів та права відповідно до Конвенції, розв'язання яких вимагає розгляду заяви по суті. Суд не бачить причин визнати дані скарги неприйнятними. Суд визнає їх прийнятними.

В. Інші скарги

16. Заявник далі скаржився на порушення статей 2 та 3 Конвенції у зв'язку з невиконанням рішення, винесеного на його користь.

17. Суд вважає, що дана частина заяви є цілком безпідставна та має бути відхилена відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції як така, що є явно необґрунтована (див. «Комар та інші проти України», № 36684/02, № 14811/03, № 26867/03, № 37203/03, № 38754/03 та 1181/04, пп. 18-19, рішення від 28 лютого 2006 року).

III. ЩОДО СУТІ

18. В своїх зауваженнях щодо суті скарги заявника Уряд стверджував про відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

19. Заявник з цим не погодився.

20. Суд зазначає, що рішення від 10 квітня 2003 року залишалось невиконаним протягом періоду, що перевищував три роки і вісім місяців.

21. Суд нагадує, що ним уже було неодноразово констатовано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, подібних до цієї (див. «Сокур проти України», вищезазначене рішення, пп. 36-37).

22. Розглянувши матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактичних доказів і переконливих аргументів, які могли б змусити Суд дійти протилежного висновку у цій справі.

23. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

25. Заявник вимагав загальну суму в розмірі 10 000 доларів (8 373 євро) для відшкодування матеріальної та нематеріальної шкоди.

26. Уряд зазначив, що заявник не обґрунтував свої вимоги.

27. Суд нагадує, що рішення від 10 квітня 2003 року залишається частково невиконаним, і вважає, що Уряд повинен сплатити заявнику цю частину боргу в якості відшкодування матеріальної шкоди. Суд далі вважає, що заявник зазнав нематеріальної шкоди у зв'язку з визнаним порушенням. Суд, здійснивши свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 1000 євро (тисячу євро) на відшкодування нематеріальної шкоди.

B. Витрати

28. Заявник не зазначив жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

29. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника щодо порушення пункту 1 статті 6 Конвенції прийнятною та скарги щодо порушення пункту 1 статті 2 та статті 53 Конвенції неприйнятними;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - (а) держава-відповідач має сплатити заявнику протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, невиплачену заборгованість, присуджену рішенням суду, яка досі йому належить, а також 1000 євро (тисячу євро) як компенсацію за нематеріальну шкоду; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
 - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
4. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова